

Sygn. akt IV CNP 71/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi pozwanego  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku  
Sądu Okręgowego w O.  
z dnia 1 lipca 2014 r., sygn. akt IX Ca (...),  
w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "O." w N.  
przeciwko L. S.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 29 maja 2017 r.,

**odrzuca skargę i oddala wniosek skarżącego o zasądzenie  
kosztów pomocy prawnej z urzędu oraz wniosek powódki  
o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego skargą.**

### UZASADNIENIE

Pozwany L. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 1 lipca 2014 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 marca 2013 r. Wyrok zapadł w sprawie, w której powodowa Spółdzielnia Mieszkaniowa „O.” w N. domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 4 100,06 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot składowych do dnia zapłaty i kosztami procesu tytułem opłat związanych z lokalem, w którym pozwany zamieszkuje. Pozwany bronił się zarzutem przedawnienia należności eksploatacyjnych i za centralne

ogrzewanie za okres od 1 września 2009 r. do 31 sierpnia 2010 r. wskazując, że statut uzasadnia przyjęcie 1 - rocznego okresu przedawnienia. Zakwestionował też pomiary, zasadność kwot dochodzonych za wywóz nieczystości i argumentował, że jako współuprawniony do lokalu powinien płacić jedynie część należności.

Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości i orzekł o kosztach procesu. Ustalił, że pozwanemu i jego żonie przysługuje prawo odrębnej własności lokalu wydzielonego z zasobów powódki. W lokalu tym zameldowanych było pięć osób. Obowiązkiem objętym solidarną odpowiedzialnością współwłaścicieli oraz wszystkich pełnoletnich mieszkańców było pokrywanie kosztów związanych z zajmowanym lokalem – opłat eksploatacyjnych, wpłat na fundusz remontowy, opłat za energię elektryczną, wywozu nieczystości, zaliczek na koszty dostawy wody i odprowadzania ścieków, a także zaliczek na pokrycie kosztów centralnego ogrzewania, które rozliczane były raz w roku w oparciu o wskazania podzielników ciepła. W okresie od 1 września 2009 r. do czerwca 2012 r. pozwany nie płacił, lub regulował w niepełnej wysokości część tych należności, popadając w zadłużenie wyliczone w pozwie. Zarzut przedawnienia nie został uwzględniony, ponieważ Sąd przyjął za właściwy 3 - letni okres, który nie upłynął. Sąd stwierdził, że pozwany jest zobowiązany do opłacania całości opłat, a jego zarzuty dotyczące niewłaściwego ustalenia podstaw wyliczeń z uwagi na przyjętą do rozliczenia liczbę osób lub kwestionowaną przez pozwanego metodę pomiaru nie były uzasadnione.

Sąd Okręgowy, po powtórным przeanalizowaniu materiału dowodowego, zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, zgodził się także z jego wnioskami prawnymi, wyjaśniając ponadto istotę odpowiedzialności solidarnej.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego skarżący powołał jako jej podstawę naruszenie przepisów prawa materialnego przez niezastosowanie art. 118 k.c. w stosunku do części roszczenia powódki, które uległo przedawnieniu, ponieważ powstało – jego zdaniem - w 2008 r. Wytknął też błędne zastosowanie art. 451 § 1 k.c., polegające na pominięciu prawa dłużnika do zarachowania świadczenia na poczet danego długu w przypadku istnienia kilku długów tego samego wierzyciela. Jako naruszony przepis prawa

procesowego wskazał art. 378 § 1 k.p.c., uchybienie Sądu Okręgowego upatrywał w nieustosunkowaniu się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji.

Zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 118 i art. 451 § 1 k.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c., a jego wydanie wyrządziło mu szkodę polegającą na konieczności zapłaty zasądzonych należności, które już wcześniej zostały wpłacone powódce, wobec czego zapłata była podwójna. Nie dołączył jednak żadnego dowodu uiszczenia należności powódce wcześniej i ponownie po wydaniu wyroku. Pozwany wyjaśnił też, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, ponieważ nie wystąpiły podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zbyt niska wartość przedmiotu zaskarżenia wyklucza złożenie skargi kasacyjnej.

We wnioskach skarżący domagał się stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest niezgodny prawem oraz zasądzenia kosztów postępowania skargowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę pozwanego powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać m. in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego dotyczy. W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, kiedy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (por. np. postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Szkoda musi przy tym mieć charakter rzeczywisty. W swojej skardze pozwany nie wypełnił wymagania uprawdopodobnienia powstania szkody, gdyż wprowadził, że zapłacił żadaną kwotę, lecz w żaden sposób tego

twierdzenia nie uwiarygodnił, nie załączył bowiem potwierdzenia dokonania przelewu, ani pokwitowania, ani też w innej formie nie wykazał zgodności z rzeczywistością swojego twierdzenia o dwukrotnej zapłacie. Z tych względów skarga wniesiona przez pozwanego nie spełnia konstrukcyjnego wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., co skutkowało koniecznością jej odrzucenia na podstawie art. 424<sup>8</sup> k.p.c.

Wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oddalono z uwagi na przyczyny odrzucenia skargi (por. np. postanowienia z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, Nr 6, poz. 123, z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178, z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, Nr 3, poz. 41, z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 72 i z dnia 2 grudnia 2011 r., III CZ 69/11, OSNC - ZD 2013, nr A, poz. 12).

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną również został oddalony, ponieważ sytuacja życiowa skarżącego uzasadnia nieobciążanie go kosztami postępowania wywołanego skargą (art. 102 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398<sup>21</sup> i art. 424<sup>12</sup> k.p.c.).